

Matka Repolaan ja Kimovaaraan 21.-23.11.2018

Matkalle monien eri vaiheiden kautta lähti loppujen lopuksi kolme ja autoksi valikoitui korkeapohjainen Hannun auto, jonka Antero haki jossain välissä Helsingin suunnalta. - Terveiset vaan Hannulle, että nyt auton stubitsat pysyivät ehjinä! Tie oli yllättävän hyvässä kunnossa. Hyvät olivat myös ajokelit, ei liukasta, ei kuoppaista, ei autossakaan ollut liian ahdasta. Rajallakin kaikki sujui normaalin sutjakkaasti. - Matkassamme oli ensimmäistä kertaa mukana myös valtimolainen Arto, joka ei nyt tietenkään saanut omakohtaista kokemusta siitä mitä joskus nuo tiet ovat pahimmillaan olleet.

No, silti alkumatkasta aikataulut pettivät niin, että Tiksan seurakuntalaiset joutuivat odottamaan... mutta sitkeästi olivat kuitenkin paikallaan. Siinä sitten jumalanpalveluksen jälkeen kuulumiset kylän kuulumiset ja "läsimiset" eli sairastelut. Sain pian yhteyden Suran toimesta Petroskoissa olevaan Andreihin, joka on kuukausikaupalla joutunut olemaan sairaalassa. Hänen kanssaan pystyin puhumaan suomeksi. Kaiken keskustelun lomassa sain kuulla hänen omasta suustaan sanat: "Minä joka päivä rukoilen." - Ja mikä sen parempi uutinen olikaan kuulla kuin, että todellisen auttajan puoleen on ollut asiaa.

- Psalmin 50 jae 15 sanookin osuvasti "Huuda minua avuksi hädän päivänä. Minä pelastan sinut ja sinä kunnioitat minua." (R-92 käännös) tai **"Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua ja sinun pitää kunnioittaman minua."** (R-33 käännös). Eri käännöksistä huolimatta tosi asia siis on, **että Herra odottaa luotujansa kääntymään hänen puoleensa hädän ja ahdistuksen hetkellä.**

- Ilman elävää yhteyttä Jumalaan, ihmiset osaavatkin suuressa hädässään huutaa Hänen puoleensa. Sitten kun hädässä olevat tulevat autetuksi, niin hyvin helposti unohdetaan mitä Herra lupaa ko. psalmin jakeen loppuosassa. - Kun apu saadaan rukoillaan kuin kerrallinen poika, kun laulun alkusanat unohti "Anna hyvä Jumala alku, kyllä minä lopusta huolen pidän"! - Ja siksi Jumalan täytyy uudestaan ja uudestaan opettaa meille myös tuon psalmin 50:15 loppuosaa.

Sitten meidän oli jatkettava matkaamme Tiksasta kohti Repolaa. Repolassa odotettiin Valjan ja Diman kotiin yöksi. Tuhdin "iltamurginan" jälkeen asetuimmekin itse kukin yöpuulle. Passien tarkastajaa ei näkynyt illalla eikä seuraavana aamunakaan, mutta tiesimme pääsevämme Kimovaaraan asti. Siitä eteenpäin ei ollut aikomustakaan mennä. Rajavyöhykkeen tuntumassa kun oltiin. Aamu oli rauhallinen, tie yhtä hyvä kuin aiemmatkin osuudet. Vain valkoinen riekko pysäytti vauhtimme kuvan ottamisen ajaksi. Mutta jonkin ajan kuluttua näimme, että nyt on pysähdyttävä ilman Stop-merkkiä. Auto



olla kyhnötti tien ohessa. Siihen oli tupsahtanut kuin lentävä lautanen, ei liioin meno jälkiä näkynyt sorassa, mutta auton pois saaminen oli kuljettajalle tärkeää ja kellepä se ei olisi. Miehet kävivät suunnittelemaan yhdessä auton vetämistä tielle. Ja onnistuihan sekin operaatio. Tuli hyvä mieli jokaiselle. Joskus vain on harkittava auttaako autoja tielle vai onko parempi odotella... Tällä kuljettajalla kuulemma haisi vain "vanha viina", joten ei välttämättä muihin törmäilyihin vaikuttaisi. Ja mies jo vaikutti katuvalta, kun sormiansa kaulalle rimpsauttamalla totesi minulle: "Bloha, bloha" eli huono, huono asia tuo viinan juonti. Onneksi hän lähti hyvin vakaasti ja huolellisen oloisena ohjaillemaan autoansa eteenpäin. Ja mekin jatkoimme matkaamme kunnes olimme Kimovaaran Marin hämärässä tuvassa tsaijukupin äärellä. Marin katse on vielä terävä vaikka askel alkaa olla aika "häilyväistä". Ihmekö tuo, kun 90 vuotta on täynnä! Nyt oli hänen tyttärensä Ontojärveltä käymässä ja houkuttelemassa äitiänsä talveksi luokseen. - Kumpi voittanee? Mari tuumasi karjalaiseen tyyliinsä: "Kun ei niin himottais ollenkaan lähteä..." - Näköjään se matkusteluintokin häviää kun ikää kertyy. Mutta me kun



vähän nuorempia ollaan, niin oli oikein mukava päästä sinne matkojen päähän tapaamaan Mari ystäväämme. Tapaaminen olikin yksi tämän matkan tarkoituksista! Hengellisten ajatusten saattelemana poistuimme vanhasta talosta vanhan Marin luota. Herra kirkastakoon joka päivä Marillekin valtavan armonsa Jeesuksen ristin työn tähden.

Seuraavaksi pysähdyimme toiseen tuttuun kotiin, Tatjanan ja Anatolin luokse. Siellä odotti kauniisti katettu ruokapöytä. Ja sitähan emme voineet vastustaa, vaan asetuimme ruokailemaan. Sen jälkeen tapamme mukaan istahdimme huoneen puolelle ja laulelimme "kirjasista" ja luimme Sanaa. Hyvä oli hetki, sillä lupausten mukaan kanssamme oli myös itse Herra. - Mutta vieras pysyy parempana kun ei liian pitkäksi aikaa samaan paikkaan jää. Lähdön aika oli käsillä. Karpalot oli valmiina koppasessa ja tyhjiäkin koppasia joka sormessa. Siinä meidän tuliaiset. Latjattiin ne sitten auton taakse ja takapenkillekin. Päireitä ei kuitenkaan tarvittu kainaloon ottaa. Joten selkeä reissu ja mukava muistella. - Niin ja kirjekin oli jo ennakkoon mennyt postin kautta. Päätimme olla kirjeitse yhteyksissä jatkossakin. Telefoonit kun ei siellä "rapota" eikä taida niitä liioin olla koko kylässä. - Onneksi posti kulkee ja leipäauto myös, niin mikäpä on eläessä.



Säätiedotuksia nämä ystävät saavat "televiissarista" ja jopa Suomestakin, kun antennia kääntelevät Suomeen päin. Ihmiset tietävät siis milloin tulee "vihma" ja milloin minkinlainen sää. Suomesta kuulemma tulee tarkemmat säätiedotukset. Ja ihmekö sekään on, kun rajalle ei Kimovaarasta ole kuin 30 km linnuntietä. Naapurissa ollaan, naapurissa ollaan ja ollaan melkein kuin sukulaiset. Siunaten ajattelen tätäkin pariskuntaa.

Paluumatka Repolaan tapahtui vielä päivän valossa. Niinpä piipahdimme Repolan hautausmaalle. Ja ennen kuin auringon kirkkaat säteet painuivat metsän suojaan, löysimme ystävämme Rosan hautakummun. Hänkin oli 90-vuotias, kun Jumalan aika oli ottaa hänet pois. Elokuussa oli hänet haudattu Repolan suureen hautausmaahan. Muistan kun edellisen kerran eli noin vuosi sitten tapasin Rosan, hän sängyn pohjasta totesi vakuuttavasti: "Aina minä joka päivä luen sen "Otse nassin" eli Isä meidän -rukouksen!" Ja mikä onkaan sen parempi rukous kuin Jeesuksen opettama rukous. -



Hiljennytyämme haudan äärellä, viimeiset valonsäteet kultasivat haudan luona olevan pensaana. Se täytyi ikuistaa. Sitten palasimme Valjan ja Diman kotiin. Pöytä oli pian sielläkin täynnä monenlaista herkkua. - Sittenpä alkoikin kuulua: "Pasport, pasport!" Hyvä, että virkailija ehti hoitaa hommansa ennen kuin olisimme poistuneet kylästä. Miellyttävä oli ensi kohtaaminen tämänkin tarkastajan kanssa. Kerroimme rehellisesti mistä tulimme, missä kävimme ja milloin lähdemme. Kirjallisuuttakaan ei meillä ollut, joten kaikki oli siis "otsin harasoo"! Levättyämme aamulla lähdimme kotimatkalle. Eikä siinä sen enempää vaihteluita sitten ollutkaan. Ainoastaan pyörähdimme vielä Lietmajärven raitilla ihmettelemässä uutta, modernin näköistä isoa koulua! EU:n rahoilla tuskin rakennettu... mutta josko Moskovnan suuren tulevaisuuden suunnitelman mukaisesti lie ko rakennus pykätty tuon vaatimattoman kylän keskelle. Eikä siinä meilläkään ole sen enempää sanomista ja ihmettelemistä kuin komea on rakennus! Matkamme jatkui ja hyvissä ajoin saavuimme tulliin ja kotiin asti ehjin nahoin. Kiitosmieli jäi taas päällimmäiseksi niin matkatovereista kuin kohtaamistamme ihmisistä eri kylillä.



Tämä matkakertomus on tehty minun näkövinkkelistä, toiset matkalaiset voisivat kertoilla eri tyylillä, mutta eiköhän hekin pääpiirteittäin olisi tulleet samaan lopputulokseen ja ainakin kotiin asti odottamaan Hoosianna-huutoja ja Joulun Herraa! Ilosanoma kun kuuluu kaikille kansoille - "Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken!"

Raili